

Presidentti Grantin muistelmamat, Osa I.

Presidentti Grantin muistelmat, Osa I

Tekijä: Ulysses S. Grant

Kääntäjä: Petri Luosto

Käännöksen lähde: Project Gutenberg

Tässä teoksessa olevien kuvien lähde on Presidentti Grantin muistelmat (1885). Kannessa olevassa kuvassa on nuori Grant luutnanttina noin vuodelta 1843.

Copyright 2023 Petri Luosto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2142-1

Petri Luoston tähän mennessä kääntämät kirjat kronologisessa järjestyksessä. Viimeisin teos on lihavoituna:

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 1 / 4;
Eunukkeja ja Kapinallisia

Federalistikirjoitukset

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 2 / 4;
Punaiset Kalliot

Julius Caesarin sodat

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 3 / 4;
Kolme Kuningaskuntaa

Thukydidesin Peloponnesolaissota

Luo Guanzhongin Kertomus Kolmesta Kuningaskunnasta Osa 4/4;
Valtakunnan Yhdistäjät

Kautilyan Arthashastra, Legendaarinen Intialainen Opas Valtion
Asioiden Hoitamiseen

Niccolo Machiavellin valtiollisia mietelmiä

Snorri Sturlusonin Heimskringla; Saagoja Norjan kuninkaista

Thomas Painen Kootut Teokset

Presidentti Grantin Muistelmat, Osa I

Esipuhe

”Ihminen ehdottaa ja Jumala määrää”. On olemassa vain muutamia tärkeitä asioita, jotka ihmiset tekevät omina valintoinaan.

Vaikka ystävät jatkuvasti kannustivat minua kirjoittamaan muistelmani, niin olin päättänyt, että en tule koskaan niitä kirjoittamaan julkaistaviksi. Kun olin melkein kuusikymmentäkaksivuotias, niin loukkaannuin kaatuessani niin, että se sulki minut kotiini, vaikka se ei näkyvästi vaikuttanutkaan yleiseen terveyteeni. Tästä seurasi, että opiskelusta tuli mieluisaa ajankulua minulle. Pian tämän jälkeen liikekumppanini uhkarohkeus johti epäonnistumisen ilmoittamiseen. Tätä seurasi pian yleinen taantuminen taloudessa niin, että se uhkasi hävittää kaikki tulot, jotka minulla yhä oli, ja joista olen velkaa ystävien hyville teoille. Silloin Century Magazinen päätoimittaja pyysi minua kirjoittamaan muutamia artikkeleita hänelle. Kun suostuin siihen, niin hän antoi minulle rahaa, sillä siihen asti olen elänyt lainarahalla. Työ, jota tein, oli mieluisaa, ja päätin jatkaa sitä. Se oli minulle tärkeä tapahtuma hyvässä tai pahassa; toivon mukaan ensimmäisessä näistä.

Valmistellessani näitä osia julkisuuteen, niin aloitin työn, jossa oli vilpiton halu estää epäoikeudenmukaisuuden tapahtumista kenellekään, oli tämä henkilö sitten liittovaltion tai konfедераation puolella, sillä muuten väistämätöntä epäoikeudenmukaisuutta olisi olla mainitsematta, kun usein erilliselle maininnalle on aihetta. Työssäni on varmasti paljon virheitä poisjättämisen muodossa, sillä tämä aihe on liian laaja käsiteltäväksi kahdessa osassa niin, että se tekisi oikeutta kaikille upseereille ja miehille, jotka siihen osallistuivat. Siellä oli tuhansia tapauksia kapinan aikana, jolloin yksittäiset yksilöt, komppaniat, rykmentit ja prikaatit tekivät urotekoja, jotka ansaitsevat erityismaininnan ja niitä ei ole mainittu täällä. Joukot, jotka niitä tekivät, niin niitä tarkasteltiin yksityiskohtaisissa raporteissa niiden yksittäisten komentajien toimesta ja ne ovat täynnä kertomuksia noista uroteoista.

Ensimmäisessä osassa kuin myös osassa toista osaa, minulla oli syytä olettaa, että terveyteni oli kriittisessä tilassa. Myöhemmin oli melkein kuoleman kielissä ja minulla tuli mahdottomaksi osallistua mihinkään viikkojen ajaksi. Olen kuitenkin saanut takaisin jonkin verran voimiani ja olen kyvykäs usein käyttämään useita tunteja päivässä omistautuen työlleni niin kuin ihmisen pitääkin. Minulla olisi enemmän

toivoa tyydyttää lukijoiden odotukset, jos saisin enemmän aikaa itselleni. Olen käyttänyt parhaita ponnisteluja, jolloin vanhin poikani F.D. Grant, jota hänen veljensä auttoivat, niin vahvasti kirjallisista lähteistä jokaisen sanomani lausunnon todeksi. Kommentit ovat omiani ja näyttävät miten näin asiat riippumatta siitä näkivätkö muut ne samalla tavalla.

Näillä huomautuksilla esittelen nämä osat yleisölle pyytämättä mitään suosionsoituksia, vaan toivoen, että ne tulevat kohtaamaan lukijoiden hyväksynnän.

U.S. GRANT,

MOUNT MACGREGOR, NEW YORK, 1. heinäkuuta, 1885.

Suom. Huom. U.S. Grant kuoli heinäkuun 23. 1885 taisteltuaan vuoden verran syöpää vastaan. Muutamaa päivää aikaisemmin hän oli saanut muistelmansa valmiiksi. Tuolloin hänen perheellensä oli taloudellisesti vaikeata, joten hän halusi auttaa perhettään toimeentulon hankkimisessa, sillä olihan hän ollut Yhdysvaltain sisällissodan (1861–1865) voittoisa komentaja ja sen jälkeen maansa presidentti (1869–1877). Presidentti Grantin muistelmista tuli suuri taloudellinen menestys hänen perheellensä.

Sisällysluettelo

Kirja I

Luku I; Syntyperä, syntymä, poikavuodet, s. 11.

Luku II; West Point, valmistuminen, s. 19.

Luku III; Sotilaselämää, Meksikon sodan syyt, Camp Salubrity, s. 26.

Luku IV; Corpus Christi, meksikolainen salakuljetus, espanjalainen valta Meksikossa, huollon kuljettaminen, s. 34.

Luku V; Matka Austiniin, ylennys luutnantiksi, miehitysarmeija, s. 41.

Luku VI; Armeijan eteneminen, Colorado-joen ylittäminen, Rio Grande, s.46.

Luku VII; Meksikon sota, Palo Alton taistelu, Resaca de la Palman taistelu, hyökkäysarmeija, Kenraali Taylor, Camargon liikkeit, s. 50.

Luku VIII; Eteneminen Montereyhin, musta linnoitus, Montereyn taistelu; kaupungin antautuminen, s. 58.

Luku IX; Poliittiset juonittelut, Buena Vista, liike Vera Cruzia vastaan, Vera Cruzin piiritys ja valloittaminen, s. 65.

Luku X; Marssi Jalapaan, Cerro Gordon taistelu, Perote, Puebla, Scott ja Taylor, s. 70.

Luku XI; Eteneminen Mexico Cityyn, Contrerasin taistelu, rynnäkö Churubuscossa, neuvottelut rauhasta, Molino del Reyn taistelu, Chapultepecin rynnäkö, San Cosme, kaupungin evakuointi, Montezuman salit, s. 76.

Luku XII; Ylennys yliluutnantiksi, Mexico Cityn valloittaminen, armeija, meksikolaiset sotilaat, rauhanneuvottelut, s. 89.

Luku XIII; Rauhansopimus, meksikolaiset härkätaistelut, rykmentin majoitusmestari, matka Popocatapetliin, matka Meksikon luolille, s. 96.

Luku XIV; Armeijan paluu, avioliitto, käsky siirtyä Tyynenmeren rannikolle, Panaman kannaksen ylittäminen, saapuminen San Franciscoon, s. 104.

Luku XV; San Francisco, aikaiset kokemukset Kaliforniasta, elämää Tyynenmeren rannalla, ylennys kapteeniksi, vapaa-aikaa Kaliforniassa, s. 109.

Luku XVI; Eroaminen sotaväestä, yksityiselämä, elämä Galenassa, tulossa oleva kriisi, s. 114.

Luku XVII; Sisällissodan puhkeaminen, unionin puolen tapaamisessa, osavaltion joukkojen värväämisupseeri, Lyon Camp Jacksonissa, hallitukselle tarjottu palveleminen, s. 124.

Luku XVIII; Nimitys everstiksi Illinoisin 21. rykmenttiin, rykmentin henkilöstö, kenraali Logan, marssi Missouriin, liike Harrisia vastaan Missourin Floridassa, kenraali Pope komentajana, sijoitettuna Missourin Mexicoon, s. 132.

Luku XIX; prikaatikenraalin virka, komentajana Missourin Irontonissa, Jefferson City, Cape Girardeau, kenraali Prentiss, Paducahin valloitus, päämaja Cairossa, s. 139.

Luku XX; Kenraali Fremont komentajana, liike Belmontia vastaan, Belmontin taistelu, täpärä pako, taistelun jälkeen, s. 147.

Luku XXI; Kenraali Halleck komentajana, Cairon alueen komentaminen, liike Fort Henryn suuntaan; Fort Henryn valloittaminen, s. 155.

Luku XXII; Fort Donelsonin piirittäminen; laivasto-operaatiot, vihollisen hyökkäys, rynnäkö linnoitteita vastaan, linnoituksen antautuminen, s. 162.

Luku XXIII; Ylennys vapaaehtoisjoukkojen kenraalimajuriksi, miehittämättömät alueet, eteneminen Nashvilleen, joukkojen tilanne, konfederaation vetäytyminen, vapautus komentajan tehtävistä, paluu komentajaksi, kenraali Smith, s. 176.

Luku XXIV; Sotajoukko Pittsburg Landingillä, loukkaantuminen putoamisen seurauksena, konfederaation hyökkäys Shilohissa, ensimmäisen päivän taistelu Shilohissa, kenraali Sherman, sotajoukon kunto, ensimmäisen päivän taistelun päätös, toisen päivän taistelu, konfederaation vetäytyminen ja tappio, s. 184.

Luku XXV; Luodin osuma, konfederaation ennenaikainen vetäytyminen, linnoitteet Shilohissa, kenraali Buell, kenraali Johnston, huomautukset Shilohista, s.197.

Luku XXVI; Halleck ottaa komennon kentällä, eteneminen Corinthiin, Corinthin miehittäminen, sotajoukko hajaantuu, s. 208.

Luku XXVII; Päämaja siirtyy Memphisiin, matkalla Memphisiin, pako Jacksonista, valitukset ja pyynnöt, Halleck nimitetään ylipäälliköksi, paluu Corinthiin, Braggin liikkeet, Clarksvillen antautuminen, eteneminen Chattanoogaan, Sheridan Michiganin rykmentin everstinä, s. 216.

Luku XXVIII; Van Dornin ja Pricen eteneminen, Price saapuu Iukaan, Iukan taistelu, s. 227.

Luku XXIX; Van Dornin liikkeet, Corinthin taistelu, Tennesseeen alueen komentajana, s. 232.

Luku XXX; Sotaretki Vicksburgia vastaan, vapautettujen orjien käyttäminen, Holly Springsin miehittäminen, Sherman käsketään Memphisiin, Sherman etenee alas Mississippia, Van Dorn valloittaa Holly Springsin, ruuan ja rehun keräämistä, s. 237.

Luku XXXI; Päämaja siirtyy Holly Springisiin, kenraali McClelland komentajana, komennon ottaminen Young's Pointissa, operaatiot Vicksburgin pohjoispuolella, Vicksburgin linnoitteet, kanava, Lake Providence, operaatiot Yazoon solassa, s. 246.

Luku XXXII; Bayout länteen Mississippistä, pohjoisen lehdistön kritiikkiä, patteristojen siirtämisestä, tappio Indianolassa, joukkojen sijoittamisesta, s. 257.

Luku XXXIII; Hyökkäys Grand Gulfissa, operaatiot Vicksburgin eteläpuolella, s. 268.

Luku XXXIV; Port Gibsonin valloittaminen, Griersonin hyökkäys, Grand Gulfin miehitys, liike Big Blackiin, Raymondin taistelu, s. 276.

Luku XXXV; Liike Jacksonia vastaan, Jacksonin valloitus, vihollisen pysäyttäminen, Champion's Hillin taistelu, s. 284.

Luku XXXVI; Black River Bridgen taistelu, Big Blackin ylitys, Vicksburgin piiritys, rynnäkkö linnoitteisiin, 297.

Luku XXXVII; Vicksburgin piiritys, s. 304.

Luku XXXVIII; Johnstonin liikkeet, linnoitteet Haines's Bluffissa, linnoitteen räjäyttäminen, toisen linnoitteen räjäyttäminen, valmistautuminen rynnäkköön, valkoinen lippu, Pembertonin tapaaminen, neuvottelut antautumisesta, ehtojen hyväksyminen, Vicksburgin antautuminen, s. 315.

Luku XXXIX; Sotaretken tarkastelua jälkeenpäin, Shermanin liikkeet, ehdotettu liike Mobileen, kivulias onnettomuus, käsky ilmoittautua Cairossa, s. 329.

Kirja I.

Luku I; Syntyperä, syntymä, poikavuodet

Sukuni on amerikkalainen ja ollut niin jo sukupolvia sen kaikissa haaroissa suoraan ja epäsuorasti.

Mathew Grant, amerikkalaisen haaran kantaisä, jonka jälkeläinen olen, saapui Massachusettsin Dorchesteriin toukokuussa 1630. Vuonna 1635 hän siirtyi sinne, mikä on nykyään Windsor, Connecticut, ja toimi sen siirtokunnan maanmittaajana enemmän kuin neljäkymmentä vuotta. Hän oli myös monta vuotta sinä aikana kaupungin virkamies. Hän oli naimisissa, kun hän saapui Dorchesteriin, mutta hänen kaikki lapsensa syntyivät tässä maassa. Hänen vanhin poikansa Samuel otti haltuunsa maita Connecticut-joen itäpuolelta Windsoria vastapäätä, jota ovat sitten pitäneet hallussaan ja asuttaneet hänen jälkeläisensä tähän päivään asti.

Olen kahdeksatta sukupolvea Mathew Grantistä ja seitsemättä Samuelista. Mathew Grantin ensimmäinen vaimo kuoli muutama vuosi sen jälkeen kuin he olivat asettuneet Windsoriin, ja hän meni pian sen jälkeen naimisiin leski Rockwellin kanssa, joka oli ensimmäisen aviomiehensä kanssa hänen ja vaimonsa kanssamatkustajiaan laivalla *Mary and John* Dorchesterista, Englannista 1630. Rouva Rockwellilla oli useita lapsia ensimmäisestä avioliitostansa, ja muita toisestansa. Keskinäisen avioliiton seurauksena kaksi tai kolme sukupolvea myöhemmin polveudun Mathew Grantin kummastakin vaimosta.

Viidennessä laskevassa sukupolvessa isoisäni-isä, Noah Grant ja hänen nuorempi veljensä Solomon, palvelivat kumpikin viroissa Englannin armeijassa 1756 sodassa ranskalaisia ja intiaaneja vastaan. He kumpikin kaatuivat tuona vuonna.

Isoisäni, jonka nimi oli myös Noah, oli silloin yhdeksänvuotias. Amerikan vapaussodan puhjetessa Concordin ja Lexingtonin taisteluiden jälkeen hän meni Connecticutin kompanian kanssa liittyäkseen mannermaan armeijaan ja oli läsnä Bunker Hillin taistelussa. Hän palveli aina Yorktownin kukistumiseen tai läpi koko vapaussodan. Hänen täytyi kuitenkin olla lomautettuna osan aikaa, sillä uskon, että useimmat sotilaat olivat silloin, sillä hän meni naimisiin Connecticutissa sodan aikana, sai kaksi lasta, ja oli leski sen päättyessä. Pian sen jälkeen hän muutti Westmorelandin piirikuntaan Pennsylvaniaan ja asettui lähellä Greensburgin

kaupunkia siinä piirikunnassa. Hän otti mukaansa nuoremman pojistansa, Peter Grantin. Vanhempi, Solomon, jäi sukulaistensa luo Connecticutiin, kunnes oli tarpeeksi vanha huolehtimaan itsestänsä, jolloin hän muutti Brittien Länsi-Intian saarille.

Ei kovinkaan kauaa hänen asetuttuaan Pennsylvaniaan, niin isoisäni, kapteeni Noah Grant, meni naimisiin neiti Kellyn kanssa ja 1799 hän muutti taas, tällä kertaa Ohioon, ja asettui sinne, missä on nykyään Deerfieldin kaupunki. Hänellä oli nyt viisi lasta mukaan lukien Peter, poika hänen ensimmäisestä avioliitostansa. Isäni, Jesse R. Grant, oli toinen lapsi, vanhin poika toisesta avioliitosta.

Peter Grant muutti Maysvilleen, Kentuckyyn, jossa hänestä tuli hyvin kukoistava, ja hän meni naimisiin saaden perheen, jossa oli yhdeksän lasta, ja hän hukkui Kanawha-joen suulla Virginiassa 1825 ollessaan yksi lännen vauraimpia miehiä.

Isoäitini Grant kuoli 1805 jättäen jälkeensä seitsemän lasta. Tämä rikkoi perheen. Kapteeni Noah Grant ei ollut kyvykäs tavoissaan ”luoda varastoja maasta”, ja toisen vaimonsa kuoleman jälkeen hän meni kahden nuorimman lapsensa kanssa asumaan poikansa Peterin luokse Maysvilleen. Muu perhe löysi kotinsa Deerfieldin lähistöltä, isäni ollessa tuomari Todin perheessä, joka oli Ohion edesmenneen kuvernööri Todin isä. Hänen ahkeruutensa ja itsenäisyytensä luonteenpiirteet olivat sellaisia, että voin kuvitella niiden korvanneen täysin hänen vaatiman ylläpidon.

Täytyi olla sydämellisyttä hänen saamassaan vastaanotossa Todin perheeltä, sillä kuolinpäivänään hän puhui tuomari Todista ja tämän vaimosta ylistävästi, sillä hän tuntisi, että he olivat olleet hänelle vanhempia hyväntekijöiden sijasta. Olen usein kuullut hänen puhuneen rouva Todista mitä ihailtavimpana naisena, jonka hän koskaan tunsi. Hän jäi Todin perheen luokse vain muutamaksi vuodeksi, kunnes oli tarpeeksi vanha oppimaan ammatin. Ensiksi hän meni uskoakseni velipuolensa Peter Grantin luokse, joka vaikka ei ollutkaan nahkuri, niin omisti nahkuriyriyksen Maysvillessä, Kentuckyssä. Siellä hän oppi ammatin ja muutaman vuoden jälkeen palasi Deerfieldiin ja työskenteli siellä, ja eli herra Brownin perheessä, joka oli John Brownin isä, ”jonka ruumis makasi maatuvana haudassaan, kun taas hänen sielunsa marssi eteenpäin”. Olen usein kuullut isäni puhuneen John Brownista etenkin Harper’s Ferry tapahtumien jälkeen. Brown oli poika, kun he elivät samassa talossa, mutta hän tunsi tämän myöhemmin ja piti häntä

luonteenpiirteiltänsä hyvin puhtaana omaten korkean moraalin ja fyysisen rohkeuden, mutta ollen fanaattinen ja äärimmäisyyksiin menevä siinä, mitä hän saarnasi. Oli selvästi hullun miehen toimintaa yrittää hyökätä etelään ja lopettaa orjuutta, kun käytössä oli alle kaksikymmentä miestä.

Isäni itse aloitti liiketoiminnan perustaen nahkuriyrityksen Ravennaan, joka oli Portagen piirikunnan hallinnollinen keskus. Muutaman vuoden päästä hän lähti Ravennasta ja aloitti saman liiketoiminnan Point Pleasantissa, Clermontin piirikunnassa, Ohiossa.

Isäni lapsuudessa lännessä oli tarjota vain vähäistä kykyä parhaille nuorille saada koulutusta ja suurin osa heistä oli melkein täysin riippuvaisia siitä, mitä he itse pystyivät hankkimaan. Olen usein kuullut hänen sanoneen, että hänen aikanaan koulu oli rajoitettu kuuteen kuukauteen, kun hän oli hyvin nuori, itseasiassa liian nuori oppiakseen paljon tai arvostaakseen koulutuksen suomia etuja, ja ”neljänneskoulunkäynnin” jälkeen luultavasti silloin, kun hän eli tuomari Todin luona. Mutta hänen janonsa saada koulutusta oli kova. Hän oppi nopeasti, ja oli aktiivinen lukija aina siihen päivään asti, kun hän kuoli kahdeksankymmppisenä. Kirjat olivat harvinaisia lännen alueella hänen nuoruudessaan, mutta hän luki jokaisen kirjan, jonka hän pystyi lainaamaan naapurustossa, jossa hän eli. Tämä harvinaisuus antoi hänelle aikaisin tavan oppia kaiken, jonka hän luki, sillä kun hän oli lukenut kirjan läpi, niin hän tiesi siitä kaiken. Kyseinen tapa seurasi häntä läpi koko elämän. Jopa luettuaan päivän lehdet, tapa, jota hän ei koskaan laiminlyönyt, niin hän pystyi hankkimaan tärkeätä tietoa, jota niissä oli. Hänestä tuli loistava englanninkielinen oppinut, ja ennen kuin hän oli kaksikymmentävuotias iältänsä, niin hän kirjoitti jatkuvasti lännen lehtiin, ja oli myös siitä ajasta siihen, kun hän täytti viisikymmentä vuotta, niin kyvykäs väittelijä yhteiskunnan asioista siitä mielessä, joka oli yleistä lännessä silloin. Hän aina otti osaa aktiivisesti politiikkaan, mutta ei ollut koskaan ehdokkaana virassa, paitsi käsitykseni mukaan Georgetownin ensimmäiseksi pormestariksi. Hän tuki Jacksonia presidentiksi; mutta hän kuului whig-puolueeseen ollen Henry Clayn suuri ihailija, eikä hän äänestänyt ketään muuta demokraattia virkaan kuin Jacksonia.

Äitini perhe asui Montgomeryn piirikunnassa Pennsylvaniassa useita sukupolvia. Minulla on vain vähäistä tietoa hänen esivanhemmistansa. Hänen perheellään ei ollut mielenkiintoa sukututkimukseen, joten isoisäni, joka kuoli, kun olin kuusitoistavuotias, niin tunsin vain oman isoisänsä. Toisella puolella isääni tuo aihe kiinnosta paljon,

ja hänen tutkimuksensa, joista hän huomasi, että oli olemassa suuri tila Windsorissa, Connecticutissa, joka kuului suvulle, jossa hänen veljenpoikansa Lawson Grant, edelleen asuu, niin oli perillisenä. Hän oli niin kiinnostunut aiheesta, että hän sai veljenpoikansa toimimaan sen perusteella, ja vuonna 1832 tai 1833, kun olin kymmenen- tai yksitoistavuotias poika, niin hän matkasi Windsorin, osoitti väitteen ilman epäilyksiä ja niin täysin osoittaen omistajien vaateen harkittavaksi, että hän sai siitä kolme tuhatta dollaria, luulen. Muistan olosuhteet hyvin, ja muistan myös kuulleen hänen sanoneen palatessaan, että hän näki siellä joidenkin leskien elävän sellaisen omaisuuden kanssa, että heillä ei ollut mitään muuta kuin kotinsa. Näiltä hän kieltäytyi ottamasta mitään korvauksia.

Äitini isä John Simpson muutti Montgomeryn piirikunnasta Pennsylvaniasta Clermontin piirikuntaan Ohioon suunnilleen vuonna 1819 ottaen mukaansa neljä lastaan, kolme tytärtään ja yhden pojan. Äitini, Hannah Simpson oli kolmas näistä lapsista, ja oli silloin yli kaksikymmentävuotias. Hänen vanhin siskonsa oli silloin naimisissa, ja hänellä oli useita lapsia. Hän asuu yhä Clermontin piirikunnassa, kun kirjoitan tätä lokakuun 5, 1884 ja on yli yhdeksänkymmentävuotias. Siihen asti, kunnes hänen muistinsa petti hänet, muutama vuosi sitten, niin hän ajatteli, että maa oli raunioitunut peruuttamattomasti, kun demokraattinen puolue menetti valtansa 1860. Hänen perheensä, joka oli suuri, peri hänen näkemyksensä poikkeuksena ollen kuitenkin yhden pojan, joka asettui asumaan Kentuckyyn ennen sotaa. Hän oli ainoa lapsista, joka vapaaehtoisesti otti osaa kapinan kukistamiseen.

Hänen veljensä, joka oli seuraava iältänsä ja on nyt yli kahdeksänkymmentäkahdeksan, niin asuu edelleen Clermontin piirikunnassa muutaman mailin päässä vanhasta kotitilasta ja mieleltänsä yhtä aktiivinen kuin aina. Hän oli hallituksen tukija sodan aikana ja uskoo vahvasti, että demokraattisen puolueen menestys merkitsisi peruuttamatonta rappioitumista.

Kesäkuussa 1821 isäni Jesse R. Grant meni naimisiin Hannah Simpsonin kanssa. Synnyin huhtikuun 27, 1822 Point Pleasantissa, Clermontin piirikunnassa Ohiossa. Syksyllä 1823 muutimme Georgetowniin, Brownin piirikunnan hallintokeskukseen. Se paikka pysyi kotinani, kunnes seitsemäntoistavuotiaana vuonna 1839 menin West Pointiin.

Koulut aikana, josta kirjoitan, niin olivat hyvin samankaltaisia. Ei ollut ilmaisia kouluja ja missään niistä ei ollut merkittäviä

oppineita opettajina. Niitä kaikkia rahoitettiin ilmoittautumisen yhteydessä ja niissä oli yksi opettaja, joka oli mies tai nainen, joka oli kyvytön opettamaan paljoakaan, sillä he olisivat opettaneet kaiken tietämänsä, niin heillä olisi ollut kolme- tai neljäkymmentä opettajaa, miehiä ja naisia, opettamaan lapsille aakkosista aina nuoriin kahdeksantoistavuotiaisiin neitoihin ja parikymppisiin poikiin, joille opetettaisiin lukemista, kirjoittamista ja laskemista. En koskaan nähnyt algebraa tai muita matematiikkaan liittyviä asioita kuin aritmetiikkaa Georgetownissa, kunnes minut nimitettiin opiskelijaksi West Pointiin. Olin sitten ostanut algebrateoksen Cincinnatiassa, mutta kun minulla ei ollut opettajaa, niin se oli kreikkaa minulle.

Elämäni Georgetownissa oli tapahtumaköyhää. Viiden tai kuuden vanhasta aina seitsemäntoistavuotiaaksi, niin osallistuin kylän ilmoittautumiseen perustuviin kouluihin paitsi talvina 1836–1837 ja 1838–1839. Aikaisemman jakson vietin Maysvillessä Kentuckyssä osallistuen Richardsonin ja Randin kouluun, jälkimmäisen Ripleyssä, Ohiossa yksityiskoulussa. En ollut tavoiltani ahkera ja luultavasti en edistynyt tarpeeksi, että se olisi korvannut osallistumismaksut. Kaikissa noista tapahtumista kumpanakin talvena käytiin läpi samaa vanhaa aritmetiikkaa, joista tiesin jokaisen sanan aikaisemmin ja toistettiin: ”Substantiivi on nimisana”, jota olin kuullut myös Georgetownin opettajien toistavan, kunnes olin tullut uskomaan siihen, mutta minulla ei ole siitä muistikuvaa vanhasta opettajastani Richardsonista. Hän osoittautui loistavaksi oppineeksi koulussaan, jonka opiskelijat täyttivät myöhemmin merkittäviä virkoja osavaltioissaan. Kaksi aikalaistani siellä, joista uskon, että he eivät osallistuneet minkään muun laitoksen opintoihin, niin he olivat kongressiedustajia, ja yksi, jos ei kumpikin heistä, niin piti hallussaan merkittäviä virkoja, ja nämä olivat Wadsworth ja Brewster.

Isäni eli aikaisempien muistikuvieni mukaan mukavissa olosuhteissa suhteessa aikaansa, asuinpaikkaansa ja yhteisöön, jossa hän eli. Hän oli tietoinen koskien omia puutteitansa opetuksen saamisessa, niin hänen suurin halunsa oli myöhempinä vuosinaan hankkia opetusta lapsillensa. Sen seurauksena, kuten aikaisemmin sanoin, niin en koskaan ollut poissa koulusta neljännesvuotta kauempaa, kun oli tarpeeksi vanha siihen asti, kun lähdin kotoa. Tämä ei vapauttanut minua työpalveluksestani. Nuorempana työskentelin joka päivä enemmän tai vähemmän alueella, jossa vietin nuoruuteni, ja enemmän suhteessa heidän yksityisiin keinoihinsa. Vain hyvin köyhät oli vapautettu siitä. Kun isäni suoritti nahkan valmistamista ja työskenteli itse, niin hän myös samalla omisti ja viljeli huomattavaa maa-

aluetta. En pitänyt siitä työstä, kun pidin mitä tahansa työtä parempana; mutta pidin maanviljelyksestä, ja kaikesta työstä, jossa käytettiin hevosia. Meillä oli muiden maiden lisäksi viisikymmentä eekkeriä metsää mailin päässä kylästä. Vuoden syksyllä puunhakkaajia palkattiin kaatamaan tarpeeksi puuta, jolla selvittäisiin kaksitoista kuukautta. Kun oli seitsemän- tai kahdeksanvuotias, niin aloin kuljettamaan puuta, jota käytettäisiin talossamme ja liikkeissä. En voinut lastata sitä vankkureihin tietenkään, mutta pystyin ajamaan ja puunhakkaajat saattoivat lastata, ja joko kotona sitten tyhjensi vankkurin. Kun olin noin yksitoistavuotias, niin olin tarpeeksi voimakas kyntämään. Siitä iästä siihen, kun täytin seitsemäntoistavuotta, niin tein kaiken työni hevosilla, kuten maanrikkomisen, kyntämisen, viljan ja perunoiden istuttamisen, sadon tuomisen sadonkorjuu aikaan, polttopuiden tuomisen, jonka lisäksi hoidin kahta tai kolmea hevosta, yhtä tai kahta lehmää, ja puiden sahaamista liesiin etc., samalla osallistuen kouluun. Tästä kaikesta minulle korvattiin siten, että en saanut koskaan vanhemmiltani mitään moitteita tai rangaistuksia; ei vastalauseita järjenmukaisista nautinnoista, kuten kalastamisesta, uimaan menemisestä purossa mailin päässä kesällä, hevosen ottamisesta ja vierailemisesta isovanhempieni luona naapuripiirikunnassa viidentoista mailin päässä, luistelemisesta jäällä talvella, tai hevosen ottamisesta ja reen vetämisestä, kun maassa oli lunta.

Kun olin yhä sangen nuori, niin vierailin Cincinnatiassa neljäkymmenenviiden mailin päässä useita kertoja yksin; myös Maysvillessä, Kentuckyssä usein ja kerran Louisvillessä. Matka Louisvilleen oli suuri tapahtuma pojalle sinä aikana. Olin myös kerran kahden hevosen vaunuilla Chilicothessa noin seitsemänkymmenen mailin päässä naapuriperheen kanssa, jotka olivat menossa Ohion Toledoon, ja palasi yksin; ja olivat kerran menneet samalla tavalla Kentuckyn Flat Rockiin noin seitsemänkymmenen mailin päähän. Tämän jälkimmäisen tapahtuman aikaan olin viisitoistavuotias. Kun Flat Rockissa herra Paynen talossa, jota olin tapaamassa hänen veljensä kanssa, niin naapurimme kanssa Georgetownista näin erittäin hienon satuloidun hevosen, jota halusin paljon ja ehdotin sitä sen omistajalle, herra Paynelle, että hän vaihtaa sen yhteen hevoseen, jota oli ohjaamassa. Payne epäröi tehdä kauppaa pojan kanssa, mutta kysyi veljeltänsä siitä, jolloin jälkimmäinen sanoi sen olevan kunnossa, sillä minun sallittiin toimia tahtoni mukaan hevosten kanssa. Olin seitsemänkymmenen mailin päässä kotoa vaunujen kanssa ja herra Payne sanoi, että hän ei tiennyt, että oliko hänen hevosellaan koskaan ollut länkiä. Pyysin häntä tuomaan maatilan vaunut ja pian näkisimme, että toimisiko se. Pian oli selvää, että

Ulysses S. Grant (1822-1885) oli yksi Yhdysvaltain historian parhaita kenraaleita ja sen jälkeen hän toimi Yhdysvaltain 18. presidenttinä (1869-1877). Hän oli Yhdysvaltain sisällissodan päättänyt voittoisa kenraali ja muistelmissaan hän kertoo sotilasurastansa ja siitä, miten hän vei sisällissodan voitokkaaseen päätökseen.

